

„Nå, så galt er det dog vist ikke. Forresten husker jeg fra gamle Dage, det var en stående Talemåde hos dig selv, at du gad set alle Præster og Degne hængt.“

Asmus lo.

„Det gør jeg endnu! Jeg mener bare, at det er blevet overflødigt. De vil revne af sig selv. Af Misundelse og afmægtig Hævn-gerrighed. Se blot på din Ven, Hr. Mads, han er jo sprækkefærdig allerede. Men det er da også en syndig Hoben Spæk den Mand har lagt på sig siden sidst. Det må være et fedt Kald, han har her.“

„Ikke synderligt. Men han skal være en god Økonom. Der er nok dem, der endogsaa kalder ham gerrig. Jeg har forresten selv mærket, at han går i stadig Ængstelse for Udkommet. Han er vist i det hele et Menneske med et bekymringsfuldt Sind.“

„*Atra bilis* — ja. Det så jeg straks. Han har måske mange Børn?“

Å nej; men han har nok huslige Genvordigheder af anden Slags. Hans Kone skal være bleven halvvejs Krøbling efter den sidste Barnefødsel. Og du husker måske Ordet om Kødets Brand i en treårs Tyr og en middelårs Præst. Han har jo tilmed, som du siger, lovlig meget af det.“

Asmus gik hen og klappede ham smilende på Skulderen.

„Nu kender jeg dig igen, Junker Torben! Å, du vil snart få dit gamle, lune Humør tilbage! Men nu skal du gå ind og hvile. Jeg kan se på dig, at du er træt. Så strækker jeg mig lidt på Sofaen her. Jeg er selv lidt tung i Lemmerne efter Rejsen.“

Mads Vestrup var imidlertid kommen ud af Gården og stred sig hjemad gennem den hårde Vind. En storskygget Kasket med en Knap oveni Pulden sad ham ned over Ørene, og idet han lagde sig frem mod Blæsten, støttede han sig til en tyk Kæp af den Slags med Strop, som Markedsprangerne bærer på Håndleddet.

Landevejen fulgte på det første Stykke Engbreden og den skumprikke Fjord men bøjede så af og steg tilvejs gennem et Skaar i Bakkerne. Her nåede han snart Skoven, hvis høstlig-røde Løvmasser lukkede sig om ham som et brølende Bål. Han gik helt ude på Siden af Vejen for at undgå Vandpytterne, holdt den frie Hånd bag på Ryggen og forjagede sig ikke. Trods det voldsomme Sjælsoprør, han var kommen i, havde han heller ikke glemt at